

Malindi, maart 2019

Vleugels

*Jambo nieuwsbrieflezers,
Habari? ('Hoe gaat het?')*

Vandaag neem ik u mee naar iemand die 15 geleden bij Blessed Generation kwam en haar verhaal graag met u wil delen.

Met vriendelijke groet,

Kwaheri ('tot ziens')

Ria Fennema

Hallo,

Ik ben Zip, een van de oude BG meisjes. Op dit moment studeer ik aan de universiteit Environmental Planning and Management. Blessed Generation is de plaats waar ik ben opgegroeid nadat mijn moeder stierf in 2004. Blessed Generation was voor ons (mijn broertje, zusje en mij) een tweede thuis. Sinds die tijd dragen we het in ons hart. Voor altijd.

Ik herinner me de dag dat Gladys en Ria ons van huis kwamen halen om naar BG te gaan. Alsof het gisteren was. Ook al was ik nog jong, ik denk 7 jaar, ik herinner me nog wel een paar gebeurtenissen van die dag. Het was de dag dat we onze moeder haar laatste rustplaats gingen geven en er drama was in de familie over onafgehandelde dingen. Ria, Gladys en onze oom wilden niet dat wij in het gevecht betrokken werden. Zij brachten ons in veiligheid door snel in de auto te gaan en weg te rijden. Toen we aankwamen bij Blessed Generation kon ik mijn ogen niet geloven. Iedereen, alle kinderen en het personeel, keek naar ons met warme welkome ogen toen we de auto uitkwamen. Dat voelde zo goed, maar het was ook wel een beetje eng. Ik hield de hand van mijn zus de hele tijd stevig vast. Mijn broertje was al onvermoeibaar aan het spelen met leeftijdgenootjes alsof hij hen al jaren kende en ze beste vrienden waren. Dat was nadat we aan iedereen

waren voorgesteld. De gastvrijheid was zo goed. Mijn zus en ik werden naar de slaapruijnte voor de grote meisjes gebracht door twee oudere meisjes van BG. Zij zouden op ons passen als we iets nodig hadden of wilden vragen.

De eerste dag ging goed, de tweede ging goed en daar was dag 3; de dag dat mijn zus naar haar middelbare school zou gaan. Zodat ze verder kon met haar opleiding, ondanks alles wat er gebeurde en gebeurd was. Dit was de zwaarste dag voor mij. Ik kon maar niet geloven dat ze me alleen ging laten. Ik was eraan gewend geraakt om haar om me heen te hebben en had dus geen noodzaak om contact te zoeken met anderen. Ik was nog steeds wat bang voor al die nieuwe gezichten om me heen. Als ik iets nodig had ging mijn zus naar de oudere meisjes die voor ons zorgden. Ik praatte nog niet echt met anderen, ook niet met mijn broertje want die was weinig bij ons. Hij voelde zich al helemaal thuis en was gewend aan zijn nieuwe omgeving en sliep bovendien in de jongensslaapzalen een kilometer verderop. We zagen hem alleen gedurende maaltijden omdat de maaltijd in een gezamenlijke ruimte, de eetzaal, werd genuttigd. Maar daar ging ik zelden naar toe. Mijn zus en ik mochten de maaltijden eten op de slaapzaal. Toen de dag kwam dat mijn zus mij het nieuws bracht dat ze naar de middelbare school ging, had ik het gevoel dat de wereld instortte. Wie kan mij begrijpen op de manier zoals zij mij begrijpt? Op wiens schouder kan ik nu huilen? Wie zal mijn hand vasthouden op de manier zoals zij dat doet. Kan ik overleven hier? Al die vragen spookten door mijn hoofd. Ik was heel erg bang. Ik vroeg haar zelfs of ze me niet kon meenemen naar haar school maar ze zei me dat alles goed zou komen. 'Al deze mensen om je heen zijn nu jouw familie. Ze zullen voor jou zorgen zoals ik dat ook altijd doe. Wees niet bang voor ze. Ze zijn nu je broers en zussen. Kijk naar je broertje: hij gaat zo goed hier en hij is jonger dan jij bent. Jij kan dat ook.' Dat waren haar woorden voor ze wegging naar school. Na een tijdje zag ik dat ze gelijk had. De andere kinderen waren fantastisch. Ook het personeel had zoveel begrip.

Net als de anderen ging ik nu naar school en ik begon mij thuis te voelen. Sinds die tijd is Blessed Generation mijn thuis en tweede paradijs. Deze mensen zijn mijn familie. Dank aan BG voor het laten zien van een zeldzame ware liefde. Hoe dat voelt en hoe dat zijn doorwerking heeft in het overwinnen van obstakels en uitdagingen in het leven. Zonder eenieder van jullie zou ik nu niet in de buurt komen van de persoon die ik nu ben en waar ik aan werk om te worden. Er zijn

niet genoeg woorden om mijn dank over te brengen maar dit is een goede start. Jullie hebben me bijgestaan zodat ik de fantastische koningin kan zijn die ik nu ben vandaag de dag. Alle (oud-)personeelsleden zijn in mijn hart voor altijd. Jullie hebben mij laten zien hoe hard jullie werken en daarmee ook wat hard werken is. Veel dank daarvoor. Jullie hebben me laten zien dat niks vanzelf komt en dat ontelbare uren van hard werken, zweet en tranen, uiteindelijk vrucht dragen. Kijk waar ik sta vandaag en ik ga nog steeds sterk vooruit.

Terwijl ik dit schrijven ga afronden, kan ik zeggen dat ik op dit punt van mijn leven gezien word als een volwassene en dat het pas nu is dat ik me realiseer hoeveel jullie (mijn oom en BG) voor mij hebben gedaan. Daarvoor zeg ik vanuit de grond van mijn hart: dank jullie wel. Dat is iets wat ik nog niet had gedaan. Dank jullie wel dat jullie mij hebben verteld wat ik kan en waartoe ik in staat ben. Voor de support die jullie me gaven om een droom op te bouwen en die na te streven. Voor het geloof in mij dat ik vleugels heb om mijn doelen te bereiken. Ik ben jullie daar altijd dankbaar voor en ik hou van jullie.